

mende, som særlig er instrueret i dette Forhold, ønsket det rettet til Kobberrødgaarde. Denne Rettelse kan jeg jo sørge for; og den vil neppe møde Indvending fra nogen Side, idet den kun gaar ud paa at tydeliggjøre Punktet paa det paagældende Sted. Endringsforslaget under Nr. 22 maa jeg meget fraraade. Endringsforslaget under Nr. 21 anser jeg ingenlunde for usarligt, og jeg tror ikke, at der er Anledning til at vedtage det; thi det vil være til stor Gene. Jeg tror ikke, at de nuværende Forhold kræve det. Den ærede Ordfører indrømmede forresten, at det er Noget, der let kunde give Anledning til Omgaaelser og deslige; men jeg kan jo ikke lægge saa afgjørende Vægt derpaa, at jeg bestemt skulde sige, at det er Noget, jeg ikke kan gaa ind paa. Endringsforslaget under Nr. 23 af den ærede Ordfører kan jeg tilraade at stemme for; det er vist ganske i sin Orden. Om Endringsforslaget under Nr. 24 gjælder det Samme, som jeg sagde med Henhyn til Endringsforslaget under Nr. 18, at det vil jeg nødig have vedtaget. Vedtager man det, bliver Kontrollen temmelig umulig. Endringsforslaget under Nr. 25 har jeg tilbuddet at tage tilbage. Der er ikke Grund til at udtale mig mere om disse Vedtægts-spørgsmaal, end jeg allerede har gjort, idet den ærede Ordfører vistnok vil erindre, at jeg netop i sin Tid sagde: Ja, naar man ogsaa overserer de almindelige Bestemmelser under Kap. 2 til Kap. 4, saa har jeg ikke Noget imod at gaa ind paa, at Vedtægterne blive en frivillig Sag og vil i det Hele tage disse Bestemmelser, og det maa jeg tillade mig at fastholde, og det er ogsaa rigtigt. Naar de Herrer nærmere ville tage den Ting under Overveielse, ville de vist ogsaa se, at de to Paragrafer, de have ubeladt — det er kun to Paragrafer — maa de tage med, altsaa i Stedet for de citerede Paragrafer indføre Bestemmelserne fra Kap. 2, saa bliver der Logik i Tingen, saa bliver den nyttig. Forøvrigt skal jeg ikke opholde mig ved noget omhelst af Endringsforslagene fra 27—32; dem skal jeg tilraade. Derimod er der et Forslag under Nr. 26, som jeg meget indstændig maa fraraade. Der har ogsaa været forskellige Meninger om det. Det kan gjerne være, at man paa nogle Steder kunde gaa til den Bestemmelse at udelade de smallere Sunde, men som Helhed vil det være en uheldig Bestemmelse, og det er ikke muligt forud at sige med Sikkerhed, hvilken Betydning det vil faae, om man ikke derved vil komme ind i lidet heldige Forhold. Den ærede Ordfører erklærede jo ogsaa for sit Vedkommende, at han fandt Forholdet tvivlsomt, og at han

wilbe betænke sig paa, hvad han vilde gjøre. Vi kunne altsaa konferere om det til 3die Behandling. Bedre var det, om man allerede nu lod det blive staaende. Jeg har tilladt mig at sige, at jeg ikke havde Noget imod Nr. 32. Deraf følger, at jeg ikke kan tilraade at vedtage Mindretallets Forslag under Nr. 33. Det forekommer mig, at nogen Stabilitet maatte man dog give Vedtægterne, naar man en Gang har faaet dem, og det, der staaer under Nr. 32, er vist det Pasvende i det nævnte Forhold. Under Nr. 34 ville de Herrer have Kommunalbestyrelsen til at sætte Skilt eller Mærke paa Fiskerne. Det er Kommunalbestyrelsen, der skal afgjøre, hvem der er Fiskere og hvem ikke. Det vil dog være et ganske eiendommeligt Forhold. Jeg maa indrømme, at som Lovforslaget er, har man ikke noget bestemt Mærke mellem Fiskere og Ikke-Fiskere, men det er ikke faldet mig ind, at Noget vilde møde for at tage Del i Vedtægts-historien, medmindre han er Fisker. Det dreier sig ved denne Afgjørelse ikke blot, om Vedkommende driver Fiskeri som Hovederhverv, thi saa vilde det gaa af sig selv, men ogsaa om han driver det som Bieerhverv, men egentlig burde vel den, der kun driver Fiskeri som Bieerhverv, ikke komme med i Betragtning, og min Mening har egentlig været, at Vedkommende skal være Fisker, det vil sige, drive det som Hovederhverv, ellers kan jo enhver Amatør, enhver Sportsmand, der kun fisker 1 à 2 Gange om Aaret, komme med. Jeg synes ikke videre godt om den Bestemmelse. (Leth: Der staaer „væsentlig Bieerhverv“). Naa, ja, ja; det ærede Medlem vil altsaa dog have Haandværkerne med, kun ikke Sportsmændene. (Modsigelse). Ja, jeg skal ikke gjøre større Ophævelser over det, men jeg finder kun, at det er ikke nogen videre smuk Bestemmelse, og jeg tror heller ikke den behøves. Nr. 35 betragter jeg rigtignok som en Selvfølge. Jeg kan ikke se, hvorfor det behøver at staa i Loven, at Tiden for Fredningen bestemmes efter de lokale Forhold. Derimod har jeg Noget imod Nr. 36, nemlig mod Tallet 54. De Herrer ville have Maal- og Vægbestemmelser, men ville samtidig have, at disse skulde være faaledes indrettede, at man uden videre kan fravige dem ved en ganske simpel Vedtægtsbestemmelse. Det forekommer mig imidlertid, at § 54 maa gjælde overalt; det kan ikke gaa an at give de Vedkommende Lov til ved Vedtægter at kuldaste en af Lovens Hovedbestemmelser.

Formanden (Høgsbro): Jeg veed ikke, om det var den ærede Ministers Me-